

1. Áld - jad, én lel - kem, fel - sé - ges U - ra - dat,

Di - csé - re - té - re e - meld fel sza - va - dat,

Jó - vol - tát hir - desd lel - ki ö - röm - mel!

Te - ró - lad, U - ram, csak ró - lad é - nek - lek,

Min - de - nek fe - lett té - ge - det sze - ret - lek,

Mert vol - tál hoz - zám nagy ke - gye - lem - mel.

2. A keresztségnek külső fürdőjével, / Mint kegyelmednek bizonyos jelével, / Megmosád gyenge s erőtlén testem; / Így szent házában engem beavattál. / A pogányoktól hiven elszakasztál, / Hogy én azt többé ne is keressem.

3. Bízál hát, lelkem, a te Istenedben, / Ki Atyáddá lett még gyengéségedben! / Mint a vízzel megmosá testedet, / Úgy szent Fiának drága érdemével, / Azzal érdemlett áldott Szentlelkével / Büneidből megtisztít tégedet.

4. Tehozzád is, csak tehozzád emelem / Szívemet. ó! nagy jószág és kegyelem; / Üdvösségemet tetőled várom. / Ne hagyj el engem, ha Istenem lettél, / Végezd el a jót, amit elkezdettél, / Ó! én Uram, Atyám és kővárom!